

Kapitola padesátá pátá Kterak Maria a Josef do Betléma přišli

V této kapitole jeden oučinek velmi smutný a truchlivý se vypisuje, kterak Spasiteli světa na svět hospoda odepřená byla. Ačkoliv dobrý Josef vším způsobem se vynasnažil, aby v Betlémě nějakou hospodu mohl dostati, neb jedenkaždý upřímný manžel, kdyby manželka jeho měla na přesporním místě slehnouti, vším způsobem se stará, aby ji aspoň pod střechu do nějakého domu uvedl, čím pak více svatý Josef, který Marii Pannu nade všecko miloval, vším způsobem se staral, aby aspoň svou nejmilejší chotí do nějaké stodoly mohl uvesti, avšak předce žádné dostati nemohl, ale musel na tmavé a smradlavé jeskyni přestati, což ovšem velmi divná a žalostivá věc byla, kterou takto sobě rozjímati můžeme. Když Josef s Marií v pátek po poledních, jak se rozuměti může (neb Kristus v neděli se narodil), do Betléma přišel, bezpochyby že ihned k některému svému nejmilejšímu příteli šel a jej prosil, řka: Můj milý příteli, přišel jsem s mou milou manželkou z Nazarétu, abych se dal vedlé poručení císařského popsati. Nic s sebou jiného nemám kromě vola a osla, ale má manželka jest s těžkým životem, takže ani hodinu není sebou jistá. Protož ponížně tebe žádám, abys nám nějaký pohodlný světnice dopřál, v které by slehnouti, též také až do svého očistování zde bydlet mohla. Na to ten hospodář odpověděl: Můj milý příteli, tvá žádost jest slušná, já také srdečně rád bych vás do hospody přijal, než jak sám vidíš, dům můj přesporním lidem tak jest naplněný, že více žádného přijíti nemohu. Protož tebe prosím, abys mi za zlý neměl, že učiniti nemohu, co bych sice rád chtěl.^(a)

To když uslyšel svatý Josef, velmi se zarmoutil a řekl: Musím se postarati, abych u někoho jinšího z našich přátel mohl hospodu dostati, neb na cestě tak zůstati nemohu. A tak vezmouce odpuštění od něho, šel s Marií a s těma svýma hovady k jinšímu svému příteli.^(b) Ale buď Bohu žel, zas takovou dostal odpověď, že již dům plný jest a prázdného místa více v domě není. Vidouce tehdy svatý Josef, že žádný z přátel jeho do svého domu přijít nechtěl, naposledy šel do obecních hospod a tam nocleh žádal; ale hospodáři, vidouce, že Josef chudý člověk byl a mnoho užítku od něho míti nemohli, též těhotných žen nerádi v domích měli, krátce mu odpověděli, aby sobě jinde hospody hledal, a tak před domem jej státi nechali.^(c) Tu někteří sobě rozjímají a praví, že Josef u některých netoliko žádné hospody nedostal, nýbrž i od nich hanebně byl vyplísněn. Neb když vyrozuměli, že tak zdaleka přichází, tu s hněvem k němu řekli: Musíš zajisté bezbožný manžel býti, že tu ubohou žínku tak daleko s sebou vedeš, věda, že jest těhotná a ani hodinu sebou jistá není. Musíš zajisté ji v podezření míti a jí nevěřiti, že jest tak mladá a hezká, poněvadž jsi ji samou doma nezanechal, protože jen se ber pryč, já tak nevěrného muže v domě mém míti nechci. Těch a takových domlouvání musel dobrý Josef mnoho ještě více slyšeti a takovým způsobem na mnoha místech byl od domu odehnán.

Ó můj nejmilejší, toliko jako chuť
háněli. Ó, jak t
k domu jako ně
by se byl nadál,
Já srdečnou ou
hanbu, která se
kou srdce rado
vám poskytl! Po
dečně mně líto
vyhnal, čehož v

Vidouce tehu
může, srdečně m
řekl: Ó má nejr
chom hospodu
musím. Na to j
tak velice rmou
za to mějme, že

Na to řekl sv
hovádka, já sám
až nějaký příby
k domu a všud
přáli, než všeck
zaplatiti, ale ža
se domníval, že
srdce měli, neb
žádný v celým
val? Neboť i po
pak tito dobří l

Vidouce tehu
a s plačtivýma
opuštěný, vidíš,
sím stydět, že ja
mi k opatrován
dal, kdybych ji
nejmilejší Pane
by mohl tvůj ne
do něho chci jít

Ó vyvolený p
rozjímati? Ó, ja